

26.VIII.1941

III день на
Свобода

106

Изпълни се наряда за третия день.

Ще говоря върху новия път, по който човекът всичко може да пости. гне, което желае. Всички хора страдат отъ непостигнати желания. Има нѣщо, кое то не е постигнато. Азъ нѣма да се спирамъ изчерпателно да говоря. Азъ само ще нахвърля нѣкои мисли и вие трбба да работите върху това. Азъ съмъ като онзи човекъ, който само ще даде семенцата, вие ще ги посъветете. Когато тия сем менца дадатъ плодъ, вие ще го опитате, ще видите вѣрността на плода, който тѣ даватъ, това съдържание, което има. Ние на земята сме пѫтици, които пѫтуваме, пѫтуваме на единъ голъмъ пароходъ, който нѣкога ималъ 500 комини, сега съ останали 56 комина. Казвамъ: Въ пространството на голъма екскурзия сме изпратени и до половината път сме дошли. Земята както е тръгнала въ пространството има два милиарда и 500 milона години и още толкизъ има да пѫтува. Тъй щото и вие има още да пѫтувате дга милиарда и 500 milиона години да вземате бележки и да учите. Вие бѣрзате, казвате, като умремъ; кѫде ще идем. Не е въпростътъ, кѫде ще идете. Смъртъта не е нищо друго освенъ едно малко на казание, за наказание е смъртъта. Да умрешъ, значи да си ударишъ крака о нѣкой камъкъ, седнешъ, поплачашъ, превържешъ крака и пакъ станешъ и пакъ спрешъ Смъртъта споредъ мене е блъскане въ якитъ камъни по пътя. Не си блъскайте краката по якитъ камъни по пътя, вървете по гладкитъ пѫтища. Казва нѣкой: като умра, кѫде ще ида? Никѫде нѣма да идешъ, ще седнешъ на пътя, ще плачашъ. Казва: кѫде отива, като умре човекъ. Азъ го виждамъ, съдралъ си гащите, гледа си гащите и плаче. Казва: кѫде е. Вънъ отъ кѫщи, плаше за ~~жилищни~~ съборената кѫща. Питатъ ме, какво прави. Пита ме: Може ли тази кѫща да се поправи. Не може. Уимашъ ли доста материалъ да направишъ втора? - Нѣмамъ. Подъ кирия ще ходишъ, Казватъ: кѫде отидаха онѣзи, които умрѣха? Подъ наемъ подята. То е моето схващане. Казватъ: Отишли при Бога. Че Богъ кѫде е, Богъ е навсъкѫде. И подъ наемъ като си, пакъ си при Бога. Живѣшъ въ своя домъ, собственикъ си, не знаешъ, какъ да се разправяшъ съ своята собственистъ, мислишъ, че вдичко е твое. Господъ те изважда изъ кѫщата, туря те наематель нѣкѫде да ти господар руватъ. Не го признавашъ за господаръ той те тури при другъ господаръ. Ако не признавате господаря, много господари ще имате, ако Го познаете за господаръ, Него ще имате. По-добъръ господаръ въ свѣта отъ Него нѣма. Медъ тече от устата, отъ очи ѝ му излиза най-хубавото. Даже сега думата медъ тече отъ устата е много материална отношение. Даже не изявява една много марка частъ отъ една истина, коато де крие. Човекъ само като помисли за Бога, веднага ще настане една голъма радостъ. Я вижте ясното небе, като погледнешъ, какъвъ

Богъ ме прекара презъ огън и ме направи братъ. Сега съмъ сухиятъ братъ, който разбира волята Бажия. Пъкъ ти тълстата сестра, мазната сестра тръбва да се обхождашъ добре съ мене, каквато е алегория. Горко на тълстите сестри, които не даватъ. Горко на сухите братя, които не взематъ. Блажени тълстите сестри, които даватъ. Блажети сухите братя, които взематъ, - на тяхъ е Царството Божие на земята. Блаженъ онзи, който съе, блаженъ и онзи, който жъне. Блаженъ онзи, който участвува въ сътото и въ жънатото. Значи подъ думата тълстъ разбираме единъ човѣкъ има семе и семето тръбва да го посъе на нивата. Който е сухъ, тръбва да работи. Подъ сухи хора разбираме тръбва да работятъ. Станешъ отъ леглото, кажешъ: Накъ на работа. Казва: да сме малко мазни. Ако всички тълстъ хора бѣха мазни, щъше да биде най-голѣмото нещастие. Благодарение, че има сухи хора, тия хора работятъ. Ако всички почиваха или ако всички работиха, животъ ще стане несносен. Уморятъ се ръцетъ, уморятъ се краката, тръбва да починешъ. Недоволството въ насъ е една чрезмѣрна умора. Остоянно сме заети съ една мисъль: да станемъ богати. Днесъ има богатashi, които иматъ сто милиона, двайсетъ милиона, има богат", които иматъ единъ милиардъ. Питамъ: Ако имашъ единъ милиардъ, какво ще направишъ. Никога не тръбва да товаримъ ума си съ излишни мисли, никога не тръбва да товаримъ сърдцето си съ излишни желания, никога не тръбва да товаримъ тѣлото си дъ излишни постѣпки. Туй е новото въ свѣта: да се освободимъ отъ всичко онова, което е излишно. Да остане само онова, което е съществено и което носи радостъ и веселие за твоята душа. Три нѣща скъ потрѣбни въ свѣта за да дойдемъ до това. Ние безъ любовъ не можемъ да се разтоваримъ и безъ мѫдростъ не може да се разтоваришъ и безъ истина не може да се разтоваришъ. Но като говоря за любовта нѣкой путь разбирамъ да се разтоваришъ отъ ненужния товаръ, който носи твоята душа. Виждате онзи волъ, който е впрегнатъ, тегли една кола натоварена. Какво има на колата. Гледамъ цѣлата кола натоварена съ камъни, волътъ пъшка. Какво се ползува волътъ, който тегли тия камъни. Питамъ го, защо ги тегли. - И азъ не зная. Хубаво, въ волътъ има извинение, но ние, които сме хора свободни, Богъ, Който ни е направи вилъ по образъ и подобие, защо тръбва да влачимъ тие ненужни камъни, защо тръбва да влачимъ този ненуженъ пѣськъ, защо тръбва да влачимъ този ненуженъ товаръ нѣкаде. Твоята душа е обременена съ нѣкои страдания. Какво е страданието? То е ненуженъ товаръ, който ние сами си създаваме. Ти станешъ сутринъ и не искашъ да впрегнешъ ума си на работа. Като скане човѣкъ, какво тръбва да мисли сутринъта. Азъ ако бѣхъ цигеларь, ще изсвири една пѣсень на слѣнцето, ще си наглася добре цигулката. По нѣкой путь гледамъ нѣкои цигулари не нагласен на цигулката, не излиза нищо. Между ре и ла нѣма съгласие, между ми и ла нѣма отношение. Свири хубаво, но единъ дисонансъ има.

Казвамъ: Нагласи цигулката си. Какво ти костува, нѣкой путь има голѣмъ майсто
сторлѣкъ, нѣкой путь голѣми цигулари се ухитрили иматъ такива заврѣтулки
заврѣтатъ по малко като микрофонъ. Много лесно се нагласява съ такива микро
фони. Ако ги нагласяваха, всичко щѣше да върви по медъ и масло. Казвамъ:
сутринъ като станешъ, ще нагласишъ клечката на твоята воля, малко ще я нагла
сишъ. Знаете ли какъвъ е тонътъ? То е тонъ до. До, ми, соль, до. До е волята,
сърдцето е ми, умътъ є соль. ~~До, ми~~ соль като вземешъ, това сѫ основнитѣ
тонове, можешъ вече да свиришъ като цигуларь, както искашъ. Като станешъ
сутринъ, твоята воля не е въ хармония съ Божествената воля, защото свѣтътъ
не е създанъ само заради тебе. Той е създанъ за безброй сѫщества, на кои
то волитъ трѣбва да се координиратъ въ даденъ случай. И всѣки единъ, който
знае, какъ да се координира съ всичкитѣ сѫщества въ битието, ние го наричаме
щастливъ човѣкъ, е се сбласква съ хората отъ земята. Станешъ сутринъ, мислиши
дали Господъ те обича. Ако станешъ сутринъ, мислишъ, дали баща ти те обича,
дали братъ ти те обича. Какъ не те обича баща ти, хлѣбъ има на масата, млѣко
има на масата. Питаши, дали майка ти те обича. Майка ти турила хлѣба, маслото
на масата. Ти мислишъ, дали братъ ми, сестра ми ме обичатъ. Тия братя и сестри
турили столоветъ около масата и те викатъ да ядешъ. Какво има да мислишъ,
дали любовътъ имъ е на свѣтъ. Щомъ хлѣбътъ е сложенъ на масата, любовътъ имъ
е на свѣтъ, любовътъ на майка ти и на всичкитѣ е на свѣтъ, ти иде да вземешъ
участие въ общото благо. Лжъ съ тѣхъ наедно.

Казвамъ: всѣко нѣщо, което правимъ, като станемъ сутринъ, нѣма по-
кубаво отъ пробуждането на любовътъ къмъ Бога. Ежди благодаренъ на онова,
което Богъ ти далъ. Щомъ станешъ на краката, благодари, че можешъ да се
държишъ на краката си. Може краката да не те държатъ, да имашъ нужда да ти
помагатъ. Първото нѣщо, като станете сутринъ, благодарете на Бога, че Той ви
далъ краката, които представляватъ великото добро въ свѣта. Краката представя-
ватъ основата на живота. Единъ човѣкъ, който не може да седи на краката, тъ-
й нѣма основа на живота. Единъ човѣкъ, който не може да сиди на краката, тъ-
й нѣма основа на живота. Единъ човѣкъ, който не знае, какъ да си д-
вижи краката, той нѣма основа. Ходенето е едно изкуствоти, като излѣзешъ отъ
кажди, ако не знаешъ, какъ да ходишъ всѣки денъ, работата нѣма да ти върви.
Знаете, че по нѣкой путь отъ свиването на колената зависи щастието на човѣ-
ка. Ти минавашъ нѣкъде, трѣбва да се свиешъ. Минавашъ нѣкъде, имашъ ~~българи~~
нѣма да вървишъ да се бласкашъ, ще се наведешъ, ще прегънешъ крака си. Ако
краката не се прегъватъ, ще се блъснешъ нѣкъде главата, може да си блъснешъ
окото, работата ще остане. Ако знаятъ краката, какъ да се прегъватъ, ще минешъ
безопасно презъ онѣзи голѣмитѣ мъчинотии, които животътъ е поставилъ ~~на~~.

по пътищата. Нѣкой путь минаваме през клекове, нѣма да си подигнешъ главата но ще бѫдешъ много внимателенъ.

По нѣкой путь задавате въпроса: кой създаде свѣта? Че вие дотамъ не сте дошли. Вие започвате да учите музика и единъ учителятъ ви казалъ първия тонъ и вие питате: защо е създадена музиката. На място ли е този въпросъ? Ти първо научи се да свиришъ, де пѣашъ, че като станешъ виденъ пѣвецъ тогава питай, защо е създадена музиката. Ти въ старини си задай въпроса, защо Господъ създаде музиката. Азъ да ви кажа: музиката е създадена за развлѣчение на младите. Красотата е създадена за развлѣчение на възрастнитѣ, а почивката е създадена за развлѣчение на старите. Какво значи почивка! Въ музиката трѣбва паузи. Пѣвецътъ пѣе и една четвъртъ или половина мѣлми, за да вземе въздухъ. Въ себе си трѣка пауза въ живота, Казвамъ: ония богат ства, които сѫ вложени, богатството, което Богъ е вложилъ въ васъ, вие трѣбва да обѣрнете внимание на него. Голѣмо богатство е вложинъ. Богатство е вложилъ въ главата ви, то е нивиятъ свѣтъ, който сега е създаденъ. Човѣшката гла ва е създадена по особенъ начинъ. Главата на растенията, когато се създаваше свѣта^{тѣ} имаше съвсемъ другъ обликъ. Когато се създаваха главите на животните земята имаше другъ обликъ. Въ свѣта сега се създава единъ новъ човѣкъ. Тази глава, която носимъ, трѣбва да я оставимъ. Съ тази глава не се върви. Нова глава ще дойде. Въ тази глава, която имаме, се гради нова глава. Затѣва умират хората, за да се освободятъ отъ старите глави. Когато човѣкъ не може да приеме една нова идея въ свѣтата да я приложи, трѣбва да му се даде една нова глава, да разбира новото. Когато едно сърдце не може да разбира новото, човѣкъ умира, за да се даде ново сърдце да разбира новото. Когато едно тѣло не може да разбира новото, човѣкъ умира, за да се даде ново тѣло, което да разбира новото. Затѣва умиратъ хората, за да дойде новото тѣло, да разбира. А защо се раждатъ? Раждатъ се, понеже Божията благость край нѣма. Господъ казва: Направете опитъ съ дебелата глава, дайте му нова глава, дайте му ново сърдце, дайте му друго тѣло. Дойдатъ до Господа и казватъ: Не разбиратъ. Ка зватъ: Вземете му старото тѣло и му дайде ново. Онова малкото дете плаче предъ Господа и казва: Ще слушамъ. Като му дадатъ, пакъ е вироглаво. Едно дете отишло да учи при единъ виденъ философъ по естественитѣ науки, пъкъ той за пръвъ путь измѣрвалъ захаръта на везни, дали бучкитъ сѫ еднакви направени. Детето не разбирало голѣмитъ работи, той – урѣвновесявалъ везните, казва, че намѣрилъ онзи жгълъ, подъ който се измѣрва тежестъта. Той се загле даль на нѣкъде и детето взело една бучка, нѣма равновесие. Чуди се, по-напред всичко бѫше въ равновесие, сега гледа едната страна натежала. Пита се, кѫде е погрѣшката въ измѣрването на захаръта. Детето мислѣше, че той не знае. Той

казва: Я ми кажи, къде отиде едната бучка. Азъ, казва, не видяхъ. Казва: Какъ не си видялъ, че тя е влязла вътре въ тебе презъ устата си, какъ да не видишъ? Той билъ уменъ човѣкъ, като го хваналъ за пъпа, бучката излязла навънъ, дошла пакъ на везнитъ и така разрешилъ въпроса. Вие ще кажете: Една бѣла лъж лъжа. Той ще бутне на пъха, Онзи казва: азъ не видяхъ бучката. Ще излязе тази бечкатрѣба да дойде на везнитъ. Понеже въпросътъ не се разрешава иначе, бечката трѣба да се върне на своето място. Казвамъ: Тия бучки сѫ нашите желания. Казвамъ: не бутайте ония желания, които ги тегли онзи философъ на везнитъ. Нека той си направи свойтъ изследвания. Ще поискате, ще кажете: Може ли да ми дадете една бучка. Щъше да му даде, не една, но три. То си позволи да си взема бучка отъ везнитъ. Не вземайтесладки бучки отъ Божиитъ везни. Гледайте докато въпросътъ се разреши.

Та първото нѣщо е ~~да живееш~~ доброто, което Богъ ни далъ. То е основата Станешъ сутринъ, направи едно добро, да покажешъ, че е добро. За днешния денъ всѣки трѣба да направи едно добро. Три пъти да го направи. Да изтълкувашъ демитъ "три пъти да направишъ доброто"; да го посадишъ, да го полъшь и да го оберещъ, това е доброто направено. Доброто, което го подасишъ трѣба да го полъшишъ, да изникне и до вечеръта отъ туй добро да ~~окажи~~ откажешъ плода и да го опиташъ и да кажешъ: Туй, което днесъ посадихъ е отлично ченъ плодъ има, радвамъ се. Ще идешъ при Господа, ще занесешъ този плодъ и ще кажешъ: Осподи, това е моята днешна работа. Да опитамъ плода и да принесемъ този плодъ даръ ~~ко~~ е жертвата, ~~ко~~ хората трѣба да принесатъ. Вечеръта како се върнешъ, какво ще занесешъ на Господа. Като се върне бащата отъ работа, какво донася на свойтъ деца ~~донася~~ подаръци, донася нѣщо за ядене, нѣщо сѫществено. Догато дойде единъ ученъ човѣкъ или единъ музикантъ подаръкъ носи. Музиката, която свири, тя е подаръкъ. Художникъ като дойде, какво донася. Той донася хубавитъ картини, които сѫ ирана за нашите очи. А когато дойде добриятъ човѣкъ, той донася онзи ароматъ, защото когато цветята цвѣтятъ, то е ~~живицъ~~ доброто. Тъ поканватъ далечнитъ пчели да събиратъ отъ богатството което носятъ въ себе си.

Казвамъ: ние на земята сме цветя, да цвѣнемъ. Богатство, което Богъ е внесълъ да го разпръснемъ въ свѣта, да дойдатъ работливите пчели да го вкусатъ, да събератъ медъ и да го занесатъ въ своите кошери. Всѣка мисъль то е цветъ, който трѣба да цвѣне въ ума. Всѣко желание е цветъ, който трѣба да цвѣне въ сърдцето и всѣка постълка е цветъ, който трѣба да цвѣне въ тѣлото. Ако човѣкъ не цвѣти въ тѣлото, ако не цвѣти въ сърдцето и ако не цвѣти въ ума, този човѣкъ не е здравъ. Справи сѫ ония хора, които постоянно цвѣтятъ и които постоянно завръзватъ, които постоянно зрятъ. Това е животъ да цвѣнешъ, да зъвѣржешъ, да зрѣшъ и отъ твииятъ блага, които имашъ да ги изп

да ги изпълзватъ окръжаващите около тебе. И тъ да се ползуватъ.

Та казвамъ: въ любовта имаме три степени. Има една любовъ, която цвъти въ тѣлото, има една любовъ, която цвъти въ сърдцето, има една любовъ, която цвъти въ човѣшкия умъ има една любовъ, която цвъти и въ човѣшкия духъ. Но то сѫ отвлѣчени работи. Има нѣща, които за бѫдеще ще питамъ. Ние едва сме влѣзли въ началото на онзи хубавия красивия животъ. Ще дойде денъ, когато ваш вишиятъ братя и сестри ще ви посрѣщнатъ. Както тукъ сте събрани, ще видите усмънка, всѣки ще ви покани на гости. Сега вие минавате презъ града, никой не ви поканва. Една ще влѣзете въ нѣкоя бакалница, искате да вземете нѣщо, но трѣбва да платите. Бакалинътъ минава за много щедръ, но каквото давашъ и той толко зъ дава, ако нищо не дадешъ и той нищо не дава. Сега нѣкоя казватъ: безъ пари. Но трѣбва да се замѣстятъ парите съ нѣщо. Съ какво ще ги замѣстите сега шинъ пари? Не сѫ нѣщо лошо парите, тѣ сѫ една обмѣна. Прави се единъ мостъ, по който трѣбва да минете, трѣбватъ греди. Може съ дървени греди, съ желѣзни греди. Трѣбва да замѣнимъ желѣзните греди. Не съмъ съгласенъ съ желѣзни греди понеже желѣзото, като минешъ презъ него, раждясва. Не е устойчиво. Азъ съмъ за златни греди. Ако нѣкой мостъ е направенъ отъ златни греди, колко време може да останатъ? Та казвамъ: въ нашия животъ всички мостове трѣбва да бѫдатъ направени се отъ злато. А пъкъ камъните отъ моста трѣбва да бѫдатъ отъ диамантъ. Ако на единъ мостъ сега има диаманти, колко време ще останатъ? Всички ко туи ще хвѣркне.

Та казвамъ: има една възможностъ да не изгубимъ да не изгубимъ онази красота, която дешата носи. Ние сме смѣшни, ние питамъ: Господъ накъде. Всѣки денъ Господъ ни гледа. Вие се карате съ нѣкого, казвате: А бе такъ ли те създаде Господъ, такъ будала не трѣбва да живѣшъ. Господъ те слуша. Ти умниятъ човѣкъ, който се мислишъ за уменъ, критикувашъ другите. Ти тритикувашъ другите, думъ нѣмашъ, жена нѣмашъ и критикувашъ другите, че не възпитали добре децата. Никакъвъ баща не си, съветъ на бащите давашъ. На себе си съветъ не можешъ да дадешъ, а другите хора учишъ. Кацвашъ: пѣй хубаво. Какъ да пѣя, кажи ми. Всѣки така може да каже.

Сега ви етете основния тонъ на тѣлото до. Той си има една периферия. Кои сѫ оркестрантите на до. Цѣлъ оркестъ има въ тона до, той е капелмайсторъ. Ако на една своя мисъль ти не можешъ да й дадешъ достатъчно свѣтлина, ако на една своя мисъль ти не можешъ да й дадешъ достатъчно звукочностъ, ако на една своя мисъль не можешъ да й дадешъ достатъчно ухание, ако на една своя мисъль не можешъ да й дадешъ достатъчно слѣдчина, ако на една своя мисъль не можешъ да й дадешъ достатъчно мекота, тогава какъвъ мислигель си ти? Това е, което ние учимъ на земята. Художникътъ когато рисува една картина

може да тури плътни сънки, тогава картината придобива другъ характеръ.

Ако азъ видя, че на очите на който художникъ е турилъ плътни сънки, показва, че този човѣкъ минава презъ голѣми изпитания, затова турилъ сънки. Ако турилъ свѣтли сънки, така усмихнатъ, показва, че животътъ е по-веселъ. Художникъ турилъ дебели вежди, показва, че този човѣкъ миналъ презъ голѣми материални изпитания, затова веждите сѫ станали дебели. Нѣкой нѣмалъ такива физически мѣчнотии, веждите сѫ тѣнички. Сега всичките момци търсятъ жаждящи моми съ тѣнки вежди. Защото дебелите вежди показватъ, че онзи, който има дебели вежди показва, че има много да плаща. Онси съ мажи тѣнките вежди материалните му работи почти сѫ уравненесени. Ако разглеждаме ние веждите на хората, не искамъ това да го вземете буквально, не искамъ да говоря върху тия въпроси, защото въвеждите на хората не сѫ направени на свѣтъ и виждамъ, че хората не сѫ както ги направилъ едно време виждамъ, че сѫ се изопачили. Ще ви приведа единъ примеръ. Едно време младите моми българки ношаха сукани съ дипли, 15, 20 дипли направени хубаво, надиплени като сдиплена книга. Като се облѣче, се счита за красива. Сега и вие имате дипли, но като гледатъ, казватъ: Не си струва, диплите сѫ начепени. Казвамъ: Диплите на нашите мисли сѫ така начупени, че коя какъ мине, казва: Не си струва. Не трѣбва да се начупва диплата.

По нѣкой путь искаме хората да ни обичатъ. Хубаво е, Божествено е желанието да бѫдемъ обичани, и да обичаме, то е Божественъ импулсъ. То е право. Казва нѣкой: Азъ не се нуждая отъ любовта на хората. Не е въпросътъ тамъ. Ние се нуждаемъ отъ любовта на Бога, нуждаемъ се отъ любовта на нашите близни, нуждаемъ де отъ своята любовь, нуждаемъ се отъ любовта на растенията, на животните, нуждаемъ се отъ любовта на въздухъ, свѣтлината, нуждаемъ се отъ любовта откѫдето и да се прояви. Ние се нуждаемъ отъ всичката любовь, която сѫществува. Туй е преимущество въ свѣтъ. Тъкъ като казвамъ: Сега да ви не плаши мисъльта. Растенията ще ти предадатъ своята любовь чрезъ своите плодове. Въздухътъ ще предаде своята любовь като влиза въ дробовете и като излиза навънъ. Ако знаешъ, какъ да го приемешъ въ себе си, той ще ти даде отъ благата. Свѣтлината като влиза, ако ти разбиращъ, ако добре я приемашъ, ще ти предаде благото, което носи въ себе си. Съвременните хора искаме нѣщо, но не знаемъ. Казваме за нѣкакъвъ бѫдещъ свѣтъ, нѣкакъде въ небето. Кѫде е туй небе, не го знаемъ. Онази мома мисли, че като се облѣче съ хубави дрехи, съ хубава шапка, ще я предпоче нейния възлюбленъ и че ще я обича. Ще я обикне действително, но Ѹомъ дойде до действителния животъ, като дойде до готовенето, обущата нѣма да й кажатъ, какъ да готви. Хубавите обуща нѣма да й кажатъ, какъ да мѣси брашното. Нищонѣма да й кажа хубавата шапка. Кое ще ти каже хубавата шапка? Кое е хубавата шапка? Краката ще те научатъ, какъ хубав

може да тури плътни сънки, тогава картината придобива другъ характеръ.

Ако азъ видя, че на очитъ нѣкъ художникъ е турилъ плътни сънки, показва, че този човѣкъ минава презъ голѣми изпитания, затова турилъ сънки. Ако турилъ свѣтли сънки, така усмихнатъ, показва, че животътъ е по-веселъ. Художникъ турилъ дебели вежди, показва, че този човѣкъ миналъ презъ голѣми материални изпитания, затова веждите сѫ станали дебели. Нѣкой нѣмалъ такива физически мъжнотии, веждите сѫ тѣнички. Сега всичките момчи търсятъ ~~жълтъ~~ моми съ тѣнки вежди. Защото дебелите вежди показватъ, че онзи, който има дебели вежди показва, че има много да плаща. Онси съ ~~жълтъ~~ тѣнките вежди материалните му работи почти сѫ уравневесени. Ако разглеждаме ние веждите на хората, не иска това да го вземете буквально, не искаамъ да говоря върху тия въпроси, защото въвеждите на хората не сѫ направени на свѣтъ и виждамъ, че хората не сѫ както ги направилъ едно време ~~жълтъ~~ виждамъ, че сѫ се изопачили. Ще ви приведа единъ примѣръ. Едно време младите моми българки ношха сукмани съ дипли, 15, 20 дипли направени хубаво, надиплени като сдиглена книга. Като се облѣче, се счита за красива. Сега и вие имате дипли, но като гледатъ, казватъ: Не си струва, диплите сѫ начепени. Казвамъ: Диплите на нашите мисли сѫ така начупени, че къде какъ мине, кавва: Не си струва. Не трѣбва да се начупва диплата.

По нѣкой пътъ искааме хората да ни обичатъ. Хубаво е, Божествено е желанието да бѫдемъ обичани, и да обичаме, то е Божественъ импульсъ. То е право. Казва нѣкой: Азъ не се нуждая отъ любовта на хората. Не е въпросътъ тамъ. Ние се нуждаемъ отъ любовта на Бога, нуждаемъ се отъ любовта на нашите близни, нуждаемъ де отъ своята любовь, нуждаемъ се отъ любовта на растенията, на животните, нуждаемъ се отъ любовта на въздухъ, свѣтлината, нуждаемъ се отъ любовта откъдето и да се прояви. Ние се нуждаемъ отъ всичката любовь, която сѫществува. Туй е преимуществото въ свѣтъ. Тъкъ като казвамъ: Сега да ви не плаши мисълъта. Растенията ще ти предадатъ своята любовь чрезъ своите плодове. Въздухътъ ще предаде своята любовь като влиза въ дробоветъ и като излиза навънъ. Ако знаешъ, какъ да го приемешъ въ себе си, той ще ти даде отъ благата. Свѣтлината като влиза, ако ти разбиращъ, ако добре я приемашъ, ще ти предаде благото, което носи въ себе си. Съвременните хора искааме нѣщо, но не знаемъ. Казваме за нѣкакъвъ бѫдещъ свѣтъ, нѣкъде въ небето. Кѫде е туй небе, не го знаемъ. Онази мома мисли, че като се облѣче съ хубави дрехи, съ хубава шапка, ще я предпоче нейния възлюбленъ и че ще я обича. Ще я обикне действително, но щомъ дойде до действителния животъ, като дойде до готвенето, обущата нѣма да й кажатъ, какъ да готви. Хубавите обуща нѣма да й кажатъ, какъ да мѣси брашното. Нищонѣма да й кажа хубавата шапка. Кое ще ти каже хубавата шапка? Кое е хубавата шапка? Краката ще те научатъ, какъ хубава

во да ходишъ. Рѫщетъ ще те научатъ, какъ хубаво да работишъ. Нѣкои майки много обичатъ децата си, постоанно ги дѣржатъ при себе си. Освободете малко децата на земята, нѣма да ви ги откраднатъ! По нѣкой путь вие даже се стрех хувате за рѫщетъ, тѣй сте хванали рѫщетъ. Не бойте се, васъ ви е страхъ. Нѣкои путь сте прекръстосали краката, да не би краката да ви взематъ. Оставете краката свободни. По нѣкой путь си затваряте очитъ, да ви не откраднатъ очи очитъ. Нѣма да ги откраднатъ. По нѣкой путь туряте памукъ въ ушитъ, да не би нѣкой да влѣзе вътре. Оставете ушите свободни, възприемайте новото, което Богъ вѣѣни-день, вѣѣна-вутринъ ви говори. Всѣки день, всѣка сутринъ трѣбва да чуete гласа на Бога, Който ходи въ райската градина. И сега ходи, Господъ днесъ излиза, иде Господъ. Че иде Господъ, вие се плашите отъ Него, не искамъ да ви казвамъ, че иде Господъ. Казвамъ: Виждамъ лицето на Бога, че изпраща една любовна вѣлна, поглежда за да види тия деца. Казва: Добри сѫ тия деца. Много доносчици има Господъ, съ хиляди се оплакватъ, казва: Не бой се, каквата пакостъ ти направи, каквото ти вземе, азъ ще ти го дамъ, колкото ти вземе, толкова ще ти дамъ. Колко ти взе, сто? На ти 200! Нѣкой трис 300 ти взема, той ти дава 600, Той двойно връща. Има ли нѣщо да се оплаквате Брат ти взелъ сто? Господъ ти дава двеста. Ти печелишъ. Ако той не бѣше ви взелъ стотъ лева, ти при Господа нѣмаше да идешъ. Ако нѣмаше престиление въ свѣта, сѫдии ти нѣмаше да сѣдятъ на маситъ и животъ щѣше да бѫде несно сенъ. Тѣй като има престиление въ свѣта, има сѫдии да сѣдятъ. Учителитъ ако нѣмаше деца, какво щѣше да бѫде. Свѣшенитъ ако нѣмаха хора въ црквите, какво щѣха да правятъ. Казвамъ: Да благодаримъ на живота, както сега се изявява, той е най-доброятъ животъ. Животъ, който имаме на земята, той единъ отъ най-добрите при сегашните условия. Азъ ви казвамъ една истина, вие я тѣлкувате криво. Най-лошиятъ работи, които сега ставатъ на земята, сѫ за добро. И най-лошото е за добро! Сега тия лошиятъ работи, които ги виждате за бѫдеще ще бѫдатъ направени на скъпоценни камъни. Отъ всичките лоши дѣми, които вестниците пишатъ, които хората си казватъ, за бѫдеще най-хубавите платове ще се създадатъ. Отъ всичките гнили плодове най-хубавите плодове ще се създадатъ. Отъ всичко онова, което сега е най-лошо, Богъ ще създаде хубавото, на което ние ще се радваме. Не да се обезсърчавате. Човѣкъ по нѣкой путь мисли, че не го разбираятъ хората. Щомъ хората мене не ме разбираятъ, азъ трѣбва да ги разбирамъ. Огато ме разбираятъ хората, азъ се радвамъ но и когато азъ разбираамъ хората, пакъ се радвамъ. Дошълъ нѣкой човѣкъ при мене, азъ като го разбираамъ, ще му услужа. Радвамъ се, че единъ човѣкъ ме разбира, той ще ми услужи. Ида при нѣкой сѫдия, разбира дѣлото, веднага ще ми даде единъ съветъ. Ива при единъ учитель, веднага ще ме разбере,

ще ми даде урокът, отъ който се нуждая. Ако ида при единъ, който не ме разбира то е губене навреме.

Казвамъ: Ние тръбва да идемъ въ природата, понеже тя ни разшира, за да ни даде онова, отъ което ние имаме нужда. Но тръбва да идемъ въ природата, да ѝ дадемъ онова отъ което тя има нужда. И природата има нужда да я обичатъ. Ти ако минешъ и погладишъ едно дърво, цълата природа се радва, че си погладилъ това дърво, дълъги си ново. Ако идешъ въ природата и туриш ръката на водата, погладишъ водата, цълата природа се радва, че си влѣжилъ нѣщо отъ своята любовъ. Ако сутринъ възприемешъ свѣтлината, зададай се, че природата те погледнала. Природата се радва, че ти оценявашъ благото, което тя ни дава и тя се радва, че ние оценяваме тази любовъ. **Казва:** Умни сѫ тия деца, които Богъ е създалъ, тя се радва на тѣхъ.

Тогава казвамъ: Проявете вашето добро и ходете право, Проявете вашиятъ ~~жажденичилини~~ ръце и бѫдете справедливи. Оценявайте красотата, за да оцените вашиятъ очи. Оценявайте звука, хубаво е, за да се запознаете съ разумното. Оценявайте уханието на нѣщата, за да имате едно здравословно състояние. Единъ човѣкъ, който не оценява уханието, въ него чувствата не могатъ да функциониратъ правилно и дишането не е правилно. Човѣкъ, който не оценява уханието, което е въ неговияностъ, той не може да има здравословенъ животъ. И тъй като се приближа при еди ъ човѣкъ, всички тъ хора мязатъ на цвѣтове. Всъки човѣкъ има едно специфично ухание. Като се приближишъ на единъ човѣкъ, ще го уподобишъ на нѣкое цвѣте. Често уподобяватъ хората на цвѣта. **Казвамъ:** да се радвашъ, че ти си единъ цвѣтъ на Божествения свѣтъ и твоето ухание всички го чувствувашъ. Когато човѣшката душа изпраща уханието тогава има напреднали сѫщества, които слизатъ при него, за да възприематъ уханието. Зашто синца сме проводници на великата Божия любовъ, коато се проявава чрезъ насъ. Любовъта се проявава чрезъ всичките сѫщества: растения, вода, свѣтлина, презъ малките мушици, предъ малките млѣкопитаещи, чрезъ хората. Всички сѫ носители на любъвъта, "Подъ думитъ" по образъ и подобие на Бога" разбираме изявяването на Божията любовъ въ свѣта чрезъ хората. Когато човѣкъ възприеме добре любовъта, той е направенъ по подобие на Бога. А пъкъ когато проявява своята любовъ, той е направенъ по образъ и подобие, значи по два начина. Като възприема добре любовъта и като предава добре любовъта, той значи е направенъ по образъ и подобие на Бога. Щомъ не възприема любовъта правилно и не прилага любовъта, този образъ е означенъ. Тогава веждитъ не сѫ на място, очите сѫ разногледи, ушите се изопачаватъ, устата се изопачава, носътъ, ръцетъ се изопачаватъ, всичките тия хора сѫ хилаши. Сегашниятъ свѣтъ се нуждае отъ една особена красота.

10

Та казвамъ: Презъ годината въсъ ви тръбва едно огледало, което да да го носите въ джоба както младитъ моми и младитъ момци ги носятъ. Азъ съмъ за огледалата. Като се погледнешъ, да пожелаешъ да имашъ хубави вежди. Видете въ нѣкоя мома хубави вежди и вие да ги ~~нажичи~~ вземете. Има нѣкой чов вѣкъ хубави очи, пожелайте не неговитъ очи да имашъ, но и твой да станатъ като неговитъ. Турцитъ иматъ една поговорка: "Да гледашъ красивото е щастие себабъ". Себабъ не значи щадение. Една красива дума, хубавото въ човѣка; то е едно благо. Да гледашъ красивото движение на крака, то е едно благо. Казва: Той гледа красата й. И азъ гледамъ краката, гледамъ доброто. Тия крака се движатъ, колко е красива добротата. Виждамъ махането на ръцетъ, казвамъ: Колко е красива справедливостта. Виждамъ очитъ, казвамъ: Колко сѫ красиви очитъ. Виждамъ ушитъ, казвамъ: Колко сѫ осмислени, каква красата има въ тия уши. Каква красата има въ този носъ, каква красата има въ тази уста.

Човѣкъ е великото благо създадено, отъ което има да се учите. Като погледне тъ очитъ, давидите; че свѣтлината ~~на Бога~~ ~~излиза отъ ваши~~ излиза отъ ваши очи. Вие се плашите отъ ваши ~~ишикъ ишикъ~~ опакъ животъ. Като погледнете очитъ, излиза тъмнина, скриете предмета, който сте взели отъ нѣкде както туй дете ~~вахаръта~~. Богъ ви бутне за корема, че всичко излиза навънъ. Всичко онова, което сме взели безъпозволение, тръбва да го върнемъ. Злото не седи въ самия предметъ, но въ непослушанието. Никога не вземай онова, което любовъта не ти дава. Чакай, попитай любовъта, може ли да вземешъ, попитай, може ли да откажешъ единъ плодъ. Ако ти каже откажни-откажни, ако ти къже не късай – не късай. Дръжъ свещено нейната заповѣд. Любовъта каза на първите хора: Нѣма да късате, не е заради васъ. Казвамъ: Въ живота всичко онова, което любовъта позволява, направете го, всичко снова, което любовът да не позволява, не го правете. Послушание тръбва. То е смисълътъ на живота да обичашъ единъ човѣкъ да му кажешъ това, което той обича, не онова, което той не обича. За да те обичашъ, тръбва да ти дадатъ онова, което ти обичашъ, не онова, което тъ обичашъ. Богъ всѣкога ни дава онова, което ние обичаме, онова, което е за нашето благо. Той ни далъ умъ, понеже го обичаме. Далъ ни сърдце, понеже го обичаме. Далъ ни е тѣло, понеже го обичаме. Туй даденото благо, тръбва да го развиемъ тѣлото да го държимъ въ изправно положение. Никакъвъ неджгъ не се позволява за бѫдещето развитие да има човѣшкото тѣло, че има тия неджзи тръбва да се оправятъ. Никакъвъ неджгъ не тръбва да има човѣшкото сърдце. Неджзитъ тръбва да се изправятъ. Вѣкове се изискватъ. Никакъвъ неджгъ не тръбва да има човѣшкиятъ умъ. Човѣшкиятъ умъ тръбва да се изправи. Човѣшкиятъ умъ не е изправенъ, не е изправено и човѣшкото сърдце, не е изправено и човѣшкото тѣло.

11

развалено е. тръбва да се започне нова поправка, която се нарича роденъ.

Всички тръбва да де родятъ отъ Бога. Всички тръбва да вложите единъ осво-
венъ принципъ. По любовъ да оправите вашитѣ постѣпки, не да оправяте
постѣпките, за които хората говорятъ, да оправяте основа, което хората не
виждатъ. Ако дойде нѣкой съ любовъ, азъ ще му дамъ най-хубавия хлѣбъ, които
употрѣбявамъ. Като не го обичамъ, ще му дамъ нѣкой сухо парче. После ако му
дамъ плодъ, ще му дамъ половинъ плодъ, само да си върви. Щомъ обичашъ, ще му
дадешъ най-хубавото, което имате. Най-хубавото отъ вашитѣ мисли, най-хубавото
отъ вашитѣ постѣпки, най-хубавото отъ вашитѣ постѣпки. То е ~~жарката~~ вътре
въ самия тебъ. Така тръбва да постѣпвашъ. Туй съ законъ не става. Щомъ хората
ми кажатъ, че ти лъжешъ, то е насилие. Азъ не постѣпвамъ добре и тъ не
постѣпватъ добре. Казва: Дай ми отъ мекия хлѣбъ. Казвамъ: Хлѣбътъ може да е
сухъ и пакъ да е хубавъ. Азъ ще му дамъ вода и ще му кажа: Натопи сухия
хлѣбъ въ водата, ще стане мекъ. Сухиятъ хлѣбъ показва, че малко вода има.
Нѣкой пътъ водата може да е повече отколкото тръбва и тогава хлѣбътъ изгус-
ва своя вкусъ. Нѣщата не тръбва да бѫдатъ пресилени ~~ти~~ разбирания, които
сега имаме сѫ прави. Всички говорятъ за любовъта. Хората въ свѣта говорятъ,
животнитѣ говорятъ и растенията говорятъ. Любовъта, която е любовъ само
заради мене е частична любовъ. Любовъта, което може да се сподѣлявъ съ всичкитѣ хора,
безъ да се ~~заприличи~~ опетни ^{заприличи} е Божествена любовъ. Любовъта, което се опитва и се
~~заприличи~~ разпръгнатъ опетнява е човѣшка, не е лошо. Единственото нѣщо, което никога не се опетнява
е любовъта. Затова да не ви е страхъ. Единственото нѣщо, което въ свѣта не се
петни е Божествената мѫдростъ. Единственото нѣщо, което не се петни въ
свѣта е Божията истина. Следователно, вложете ги тѣхъ като основа и вие ще
бѫдете чисти и ще имате Божието благословение.

Добра сестра, справедливъ братъ, разуменъ баща, и любяща майка е
тръбватъ на свѣта.

Отче нашъ.

просторъ, каква възможност въ туй пространство . Вие пътувате въ това пространство два милиарда и 500 милиона години, но ние нѣмате една ясна предстava, какво сѫ. Ако тие години биха ви али да ги пренесете, колко време ще ви вземе, да ги пренесете. Времето и то се носи, то се сгъстява. Единъ човѣкъ вече станалъ на 45 години, времето събраle, че той тежи 60 кила, другъ човѣкъ станалъ на 45 години, тежи 70 кила. А пъкъ едно дете, което е на една година колко тежи? - , 8 кила. Защо хората по години се тежлятъ. Сега вие ще дойдете до едно възражение: ами като оставяватъ хората, олекватъ. Знаете ли защо олекватъ хората. Старитъ хора тъ сѫ търговци, ходили продавали оттукъ, продавали оттамъ, най-първо имаха стока, но следъ като продадоха, олекватъ. Като олекватъ, какво иматъ. Олеква стоката, но пари иматъ въ джоба. Стариятъ бръкне въ джоба си, казва: Има нѣщо спечелено.

Та казвамъ: При сегашнитъ условия пътя, по който вървимъ тръбва една права мисъль, за да може човѣкъ да възприеме онova, което има, защото всѣн известни единъ день носи възможности. Ти сутринъ се обленявашъ, легнешъ подъ йоргана, съвременнитъ култерни хора, които сѫ се покрили съ единъ йорганъ този културенъ йорганъ седи въ това, че има чаршавъ, нѣкой пътъ чаршавътъ е защитъили съ конци, или съ копчета, цвѣтътъ може да е жълтъ, може да е червен нѣкой пътъ и черенъ йорганъ. Нѣкой пътъ има отъ тѣзи новитъ йоргани въ роде на шилтетата. Лѣтно време съ единъ йорганъ може, но зимно време тръбватъ три такива, за да се стоплишъ. Дойде зимата, ти се беспокоишъ, че нѣмашъ три йоргана. Защо ти сѫ три йоргана. Казва: Не може безъ йорганъ. Питамъ: колко йоргана иматъ птиците. Колко йоргана иматъ млѣкопитаещите. Всѣко си носи йорганчето на врага гърба, нѣкои си носятъ кожухчето.

Ще ви кажа: нѣкои искатъ да съннатъ много духовни, че не тръбвало да бѫдатъ много тлъсти. Съгласенъ съмъ, човѣкъ не може да бѫде тръстъ, но не съмъ съгласенъ и човѣкъ да бѫде много сухъ. Две опасности има: тлъстината е опасна, но и сухотата е опасна. Ще се учите на събиране, ще съберете тлъстината и сухотата и ще ги раздѣлите по братски. Ще кажете на тлъстия: на тебе половината и на сухия половината. Като раздѣлишъ по братски тръстината и сухотата, тъ ще се разбератъ. Тръбва да има братство между сухотата и тръстината. Сега кажете ми, кой е братътъ и кой е сестрата. Какъ бихте ги разрешили. Ако кажа, че тлъстината е ~~ближъкъ~~ сестра, а сухотата братъ, вие ще ме запита те, защо братъ е сухотата и защо сестра е тлъстината. Братътъ е миналъ презъ огънь, та се стопилъ. Предъ огънь миналъ и като дойде предава на сестра си казва: За да не се стопишъ, сестра, тръбва да ми дадешъ отъ твойта мазнина, защото, ако не ми дадешъ, Господъ щете прекара и тебе като мене предъ огънь.

Едно време и азъ бѫхъ една мазна сестра. Като не изпълнихъ волята Божия,